

L' ALBADA

(Poesia que guanyá el premi de la flor natural en los Jochs Florals
del «Rat-Penat»)

QUANT lluny de ma terra, que 'l sol de mitj-día
Caresa ab sos besos de llum y color,
Escolte la grata melosa armonía
De l' au que refila per dins de la ombría
Tonades d' amor,

—
En mí se desperta l' afecte puríssim
Que sent per mon poble, l' amor á ma llar,
Y al punt me remembre del cántich tendríssim,
La mágica albada de to amorosíssim,
Que oía cantar.

—
Rondalla graciosa que 'l pit enamora;
Suau cantigela de tendra dolsor;
Bellíssima nota del arpa sonora,
Que un poble punteja quant besa l' aurora,
Quant ve la tardor.

—
Tu 'm sembles la gota de fresca rosada
Que al caure revives lo feble esperit;
Tu 'm dus ab les aures que t' han transportada,
Lo bálsem puríssim d' essencia preuada
Que alivia mon pit.

—
Y sent al oirte vibranta y encesa,
Eixir de mos llabis aqueixe cantar,
Que 'm porta 'ls hermosos recorts de infantesa,
La joya febrosa d' ardent 'jovenesa,
L' amor de ma llar.

—
Llavors, quant la entone, recorde á la nina
Que al trench de les albes gracioses de abril,
A omplir va lo cánter en font cristalina,
Cantant en les hortes ab veu argentina
L' albada gentil.

Recorde les festes jolives y hermoses
 Que 's fan en lo poble quant ve la estiur,
 Y hont lluhen les xiques ses gales joyoses,
 Y al só de guitarres aixequen gracioses
 Albades d' amor.

Recorde l' alegre brillant primavera
 Que á amar nos convida sa joya y encant,
 Y pobla de fulla l' anyosa morera
 Que jóvens desbroten en l' hora primera
 Albades cantant.

Recorde la sembra, que espiga daurada
 Dará quant l' abruse l' ardenta calor;
 La sega feixuga que ab fals esmolada,
 Fará, mentres cante dolcíssima albada,
 L' actiu segador.

Recorde la vrema que jóvens rumbosos
 Ab belles fadrines fan plens de rebull,
 Los fronts coronantse de pámpols verdosos,
 Y els fondos cabasos reblint presurosos
 Per durlos al trull.

Jo veig, al sentirte, á mon pare en les eres
 Seguint la quadrilla que 'l blat va aventant;
 Jo veig á ma mare que ab mans faheneres
 Emboja 'ls canyisos en amples ringleres,
 L' anyada cuidant.

Jo veig de ma terra la plana sembrada,
 Les fonts, les montanyes y l' arbre florit;
 Jo veig á mon poble, de gent tota honrada,
 Cantant en ses feynes la típica albada
 Que alegre mon pit.

Es la cantigela hermosa
 Que naix gentil y graciosa
 En lo llabi valenciá,
 Com la nadala flairosa
 En lo marge en que esclatá.

La canta quant ve lo día
 Per les hortes el fadri,
 Choretjant l' algarabía
 Que entre los arbres envía
 L' aucellada al dematí.

La canta 'l pastor colrat
 En son gayato apoyat
 A l' ombraje de l' alsina,

Conduhint l' hermós ramat
Per la montanya vehina.

—
La canta quant fa enramada
A sa nuvieta estimada
Lo fadrí, d' amor encés;
La canta la enamorada
Quant recorda á son promés.

—
Ab ella canta les glories
De ses passades histories
L' actiu llaurador honrat;
Canta ab ella ses victories
Nostre fill que aná soldat.

—
Es la cansó engisadora
Ab que 'l poble riu ó plora
Vessant en ella son cor,
Quant l' angunia lo devora
O l' abrusa tendre amor.

—
La que ma mare 'm cantava
Mentres dolsa me bresava
En son regás amorós;
La que 'l pare m' amostrava
Tenintme al bras carinyós.

—
En les hortes, en les eres,
En les festes bullangueres,
En la nontanya y el pla,
Les albadés plahenteres
Son lo cant del valenciá.

—
Canteula á tot' hora, doncelles hermoses;
Alsala en tes feynes gentil llaurador;
Puix ¡ay! mentres sonen ses notes gracioses,
Viurá nostra historia de gestes glorioses,
Viurá nostra mare, la mare del cor.

Francesch Badenes.